

Deze hadden allen den vorm van de drie tuinlieden, langwerpig en plat, met de handen en voeten aan de hoeken. Daarna tien hovelingen. Deze waren geheel versierd met ruiten en liepen net als de soldaten, twee aan twee. Hierop volgden de Koninklijke kinderen. Er waren er tien. De lievelingen kwamen vroolijk huppelend aanzetten, twee aan twee en hand aan hand. Ze waren allen versierd met harten. Hierna kwamen de gasten, meest Koningen en Koninginnen. Onder hen merkte Alice het Witte Konijn op, dat gejaagd en zenuwachtig sprak en om alles lachte, wat er gezegd werd. Daarna verscheen Hartenboer, die de Koninklijke Kroon droeg op een rood fluweelen kussen en aan het eind van dezen indrukwekkenden optocht kwamen *De Koning en Koningin van Harten*.

Alice was eenigszins in twijfel of ze ook op haar gezicht moest gaan liggen evenals de drie tuinlieden, doch ze kon zich niet herinneren, dat ze ooit van zulke voorschriften bij een optocht had gehoord. «En bovendien», dacht ze, »waartoe zou een optocht dienen, als alle menschen met het gezicht ter aarde moesten gaan liggen, zoodat ze niets konden zien?» Daarom bleef ze staan, waar ze was en wachtte af, wat er zou gebeuren. Toen

de optocht bij Alice gek staan. Een ieder keek naar op strengen toon zei: »W aan Hartenboer, die tot glimlachte.

«Idioot!» zei de Konin hoofd schuddend en zich ze: «Hoe heet je, kind?»

«Mijn naam is Alice, M beleefd. Maar in zich z «Wel, alles wel beschou een pak kaarten. Ik beh te zijn!»

«En wie zijn dat?» ze drie tuinlieden wijzend, lagen. Want daar ze voor er uitzagen als die van hetzelfde spel, kon ze niet hovelingen, of wel drie v waren.

«Hoe zou ik dat wete over haar eigen moed. «V

De Koningin werd rood een poosje als een wild di gilde ze: «Haar hoofd af